Diegis, zoon van Duras,
koning der Aranen

Diegis, zoon van Duras, koning der Aranen

Deel 2
De verzoening

Edith Meijer

© 2026 Edith Meijer

Omslagontwerp Edith Meijer

ISBN 978 94 039 1997 3
Uitgever Bookmundo

Traag kroop er een jaar voorbij. Vladimir en Jay leefden tussen hoop en vrees om Arthur ooit nog weer te zien. Maar hoe langer het stil bleef, hoe groter hun vrees werd dat Arthur niet meer in leven was.

Op een koele septemberdag werd Vladimir gebeld.

'Hé, Rikiar, hoe is het met je?'

'Waar ben je, Vladimir?'

'In Berlijn, met Jay. Hoezo, is er iets? Je klinkt ernstig.'

'Jullie moeten hierheen komen, zo snel mogelijk.'

'Wat is er? Is er iets met Jean-Claude of Marie?'

'Nee, het is Arthur.'

Vladimirs hart sloeg een keer over.

'Arthur! Wat is er?'

'Hij is hier bij mij. Hij wil Jay spreken.'

Vladimir viel stil en keek Jay aan die was opgesprongen toen hij Vladimir de naam van Arthur hoorde uitspreken.

'We komen er direct aan, morgenochtend zijn we bij je. Is hij bij jou thuis of in La Cave?'

'Hij is bij mij thuis.'

'Is hij in orde?'

'Ja, fysiek wel, maar psychisch niet zo. Maar dat kan hij beter zelf aan je vertellen.'

'Oké, we vertrekken meteen. Tot morgen. En laat hem niet gaan, Rikiar, in godsnaam, laat hem niet gaan!'

Vladimir omhelsde Jay, hun zoon was terecht! Ze pakten snel hun spullen, namen afscheid van Yapeng waar ze verbleven en reden weg. Ze hadden Yapeng niet verteld waarom ze zo plotseling vertrokken, Vladimir wilde het nog even voor henzelf houden. Maar in de auto pakte hij zijn mobiel.

'Ik ga Irmhilde bellen en vertellen dat Arthur terug is.'

'Zou je dat nou wel doen? Je hebt geen idee hoe het met hem is. Is het niet beter om eerst met hem te spreken voor je haar gaat inlichten?'

'Nee, ze vergeeft het me nooit als ik haar niet meteen bel. Ik heb haar beloofd om haar direct te bellen als ik iets van Arthur zou horen. Ze heeft er recht op om te weten dat hij nog leeft en in Parijs is.'

Jay knikte.

Irmhilde begon meteen te huilen toen ze hoorde dat Arthur bij Rikiar was. Ze wilde direct naar Parijs afreizen en naar Rikiar gaan, maar Vladimir wist dat uit haar hoofd te praten.

'Ik weet niet hoe het met hem is, Irmhilde. Rikiar zei dat het psychisch niet zo goed met hem gaat. Laat ons eerst met hem praten. Ik denk niet dat het goed is om hem meteen met zijn moeder te confronteren. Ga naar Junichi, dan ben je in de buurt als hij er aan toe is om je te ontmoeten.'

Irmhilde vertelde dat ze met Alexander in Rotterdam was. Ze zouden vroeg vertrekken de volgende dag zodat ze in de ochtend al bij Junichi zouden zijn.

'Zeg nog maar even niet tegen Junichi dat Arthur gevonden is, ik wil eerst met Arthur praten voor we iedereen inlichten. Want iedereen heeft natuurlijk tienduizend vragen en op dit moment weten we nog niets.'

Tegen de ochtend kwamen Vladimir en Jay aan bij Junichi waar ze de auto neerzetten. Irmhilde en Alexander waren er nog niet. Junichi was verbaasd dat ze onaangekondigd voor zijn deur stonden. Vladimir kondigde zijn bezoek, in tegenstelling tot de andere mannen, meestal aan. Ze leken haast te hebben en nadat ze hun spullen in een kamer hadden gelegd vertrokken ze naar de stad. Junichi was nieuwsgierig wat ze gingen doen, maar Vladimir wilde er niets over zeggen.

Met bonzend hart belde Vladimir aan bij Rikiar. Met een slaperig hoofd deed Rikiar open.

'Jezus, wat zijn jullie vroeg! Ik sliep nog. Het is laat geworden gisteravond, we hebben lang zitten praten. Arthur slaapt nog. Kom binnen, ik ga hem wel wakker maken.'

Vladimir en Jay hadden niet de rust om te gaan zitten. Ze ijsbeerden door de kleine woonkamer. Maar eindelijk ging de deur open en kwam Rikiar binnen, achter hem een jongeman van twintig jaar, lang rood haar en groene ogen. Het was geen jonge jongen meer die de kamer betrad.

'Arthur!' riep Vladimir en liep met gespreide armen op zijn zoon toe, klaar om hem te omhelzen. Maar Arthur deed een stap achteruit.

'Wat doe jij hier! Ik wilde met Jay praten.'

Hij greep Rikiar bij de arm en keek hem boos aan.

‘Ik had je gezegd dat ik alleen met Jay wilde praten, waarom heb je Vladimir ook gevraagd te komen?’

‘Sorry man, maar denk je nou echt dat Vladimir niet zou verschijnen als hij weet dat je hier bent?’

‘Wees niet boos op Rikiar, Arthur, hij heeft gezegd dat je Jay wilt spreken, maar ik wilde je zo graag weer zien.’

‘Maar ik jou niet. Als je nu niet weggaat, dan vertrek ik meteen weer en zie je me nooit meer terug. Jay, zorg dat hij vertrekt, ik wil alleen met jou praten!’

Jay pakte Vladimir bij zijn pols.

‘Je kunt beter weggaan, Vladimir, ik praat wel met hem. Het komt wel goed.’

Vladimir was in de war, hij had verwacht dat Arthur boos zou zijn, maar dat hij hem helemaal niet eens wilde zien deed pijn. Hij knikte stom, keek nog een keer naar Arthur en liep langs hem heen naar de deur.

‘Ik hou van je, Arthur, en het spijt me zo hoe het gelopen is.’

Maar Arthur draaide zijn rug naar hem toe en negeerde hem.

Verslagen liep Vladimir naar buiten en wachtte.

Jay keek naar Arthur die met een boze blik stond te wachten tot hij de voordeur hoorde dichtslaan. Daarna draaide hij zich om naar Jay. Zijn boze blik verzachtte toen hij Jay in de ogen keek.

‘Ik heb je gemist,’ begon hij.

Jay liep op hem toe en omhelsde hem voorzichtig, zonder zijn huid aan te raken.

‘Ik heb je ook gemist, mijn jongen. Wat is er toch allemaal gebeurd?’

Rikiar gaapte.

‘O sorry hoor, maar ik heb echt koffie nodig om wakker te worden. Jullie ook?’

Rikiar liet de mannen alleen om te praten nadat hij hen koffie had gebracht. Arthur vertelde wat er de afgelopen jaren was gebeurd.

Hij was al die jaren in Parijs gebleven, niet ver van het centrum, in een armoedige straat in een kraakpand. Lang had hij zich schuil gehouden, bang dat iemand hem zou vinden, want dat Vladimir en Jay naar hem op zoek waren dat wist hij

natuurlijk wel. Hij raakte bevriend met de jonge Achmed die illegaal in Frankrijk verbleef en ook in het kraakpand woonde. Achmed werkte zwart in een Islamitische slagerij en het lukte hem om zijn baas over te halen om Arthur ook in dienst te nemen. Het beetje geld dat ze verdienden zetten ze om in drank en sigaretten.

Achmed vertelde niet veel over zijn verleden en vroeg ook niet naar Arthurs verhaal. Arthur vond die anonimiteit erg prettig, hier was hij geen kroonprins meer die nooit koning zou worden, hier kon hij, zonder leugens te moeten verzinnen, even een gewone jongen zijn.

Toen Arthur zeventien was leerde hij bij zijn baas – hij werkte inmiddels illegaal bij een bakker – een meisje kennen. Als hij 's morgens het brood had gebakken en de bakkerij opruimde, kwam ze altijd een vers broodje halen. Ze werkte in de winkel en was zeer gecharmeerd van die vreemde jongen met dat rode haar.

Wat begon met een voorzichtige vriendschap groeide uit tot verliefdheid. Arthur had wel eerder meisjes gezoend, maar hij merkte dat dit heel anders was. Hij betrapte zich erop dat hij bijna huppelde naar het werk. Hij zou Eline weer zien! Eline. Hij proefde de naam. Ze was niet alleen mooi, maar ook intelligent. Ze studeerde Kunst en Archeologie aan de universiteit en werkte bij de bakker om haar studie te financieren. Haar ouders waren welvarend, maar ze hield niet graag haar handje op bij haar ouders.

Eline accepteerde dat Arthur nooit veel zei over zijn verleden, maar toen ze hem meenam naar haar ouders om hem voor te stellen, wilden die alles van hem weten. Wie waren zijn ouders, waar woonde hij, waar ging hij op school, waar ging hij studeren als hij van school kwam en wat ging hij studeren? Arthur voelde zich ongemakkelijk. Als hij gedeeltelijk de waarheid zou zeggen, dat hij niet op school zat, dat hij in een kraakpand woonde en geen contact meer had met zijn vaders, dan zouden ze hem niet geschikt vinden voor hun dochter. Dus begon hij een leven te verzinnen. Zijn ouders waren verongelukt, hij was weggelopen bij het pleeggezin waar hij was geplaatst en werkte nu hard om volgend jaar Italiaans te gaan studeren.

Een jaar lang ging het goed en wist Arthur moeilijke vragen te ontwijken of met een leugen te beantwoorden. Maar toen het nieuwe collegejaar begon en hij moest toegeven dat hij toch nog niet aan zijn studie kon beginnen, kregen de ouders van Eline argwaan. Was hij niet gewoon een goudzoeker die een rijk meisje aan de haak had geslagen? Ook Eline begon aan zijn motieven te twijfelen. Hij vertelde nooit verhalen over zijn ouders, had geen vrienden, geen verhalen over zijn schooltijd. Hij noemde soms schoolvakken die helemaal niet bestonden op de scholen. En hij leek geen toekomstplannen te hebben.

Eline verbrak de relatie en Arthur was er kapot van. Hij verscheen niet meer bij de bakker, hij kon het niet aan om haar daar te zien. Huilend lag hij op zijn matras in het kraakpand. En ineens miste hij Jay. Jay zou begrijpen hoe hij zich voelde. Bij Jay hoefde hij zich niet anders voor te doen, niet te liegen. Maar Jay was bij Vladimir en hij was bang voor Vladimir.

Het viel niet mee om een ander baantje te vinden, hij had weinig ervaring, geen papieren, geen diploma's, niet eens een vast adres. Uiteindelijk vond hij een baantje in een magazijn waar hij 's nachts kon werken. 's Nachts voelde hij zich het prettigst. Hoe minder mensen hij tegenkwam hoe beter het was. Hij voelde zich niet op zijn gemak bij mensen die onverwacht met persoonlijke vragen konden komen waar hij weer een leugen op moest verzinnen.

Twee jaar lang werkte hij in het magazijn en vereenzaamde. Hij had geen contact met zijn collega's, die hem in het begin wel uitnodigden voor een uitje of een kop koffie in de ochtend na het werk, maar na de zoveelste weigering het hadden opgegeven om hem mee te vragen.

Overdag lag hij op zijn matras en had medelijden met zichzelf.

In september werd het pand ontruimd omdat het gesloopt zou worden. Arthur stond op straat met alles wat hij had. En dat was niet veel, een vuilniszak met wat kleding en een bundeltje geld. Hij slenterde door de straten van Parijs en ging verdrietig op een bankje in het park zitten. Wat moest hij nu? Op zoek naar een ander kraakpand? En dan? De rest van zijn leven 's nachts werken in een magazijn of in de schoonmaak? Altijd illegaal, altijd leven in leugens? Het leven tussen de

gewone mensen was niet wat hij ervan had gehoopt. Hij hoorde hier niet thuis, hij was niet zoals de gewone Parijzenaren. Maar hij hoorde ook niet meer bij de Aranen, hij was niet zoals hen. Kon hij maar met iemand praten, iemand die hem begreep, iemand tegen wie hij niet hoefde te liegen.

Er was maar één persoon waar hij mee kon praten. Jay.

Hij stond op, wierp zijn vuilniszak over zijn schouder en liep naar La Cave. Daar zou hij Jean-Claude vinden die Jay kon bellen.

'Jean-Claude was er niet,' beëindigde Arthur zijn verhaal, 'maar Rikiar was er wel en nam me meteen mee naar zijn kantoor. En ik mag voorlopig bij hem blijven, heeft hij gezegd.'

'Dat is lief van hem,' vond Jay, 'maar zou je niet liever met mij meegaan naar Junichi? Wil je de anderen niet ontmoeten?'

Arthur haalde zijn schouders op. Het idee om met iedereen geconfronteerd te worden sprak hem niet echt aan. En Vladimir zou daar ook zijn. Dat was wel de laatste persoon die hij wilde zien.

'Sorry, ik moet niet zo drammen. Het is goed je weer te zien, zoon. Ik heb je zo gemist! Ik weet hoe het is om te moeten liegen tegen mensen. En het spijt me dat het niets is geworden tussen Eline en jou. Jammer dat ze niet verder keek dan diploma's en afkomst. Je bent een intelligente jongeman en ze weet niet wat ze is misgelopen.'

Ze bleven nog een tijdje kletsen. Jay vermeed de naam van Vladimir en Arthur was daar dankbaar voor.

'Het is fijn, Jay, dat ik eindelijk weer eens normaal kan praten met iemand, dat ik niet allerlei leugens hoef te vertellen.'

'Bij ons kun je jezelf zijn, Arthur. Wij zijn je familie.'

Maar Arthur schudde zijn hoofd.

'Nee, ik hoor er niet bij. Ik ben niet zoals jullie. Ik zal nooit kunnen vliegen, ik ben niet onsterfelijk, ik zal nooit koning worden. Ik hoor niet bij jullie. En ik hoor ook niet bij de gewone mensen. Wie ben ik, Jay?'

Het klonk zo triest en eenzaam dat Jay hem omhelsde, zodat Arthur zijn tranen niet zag.

'Je bent mijn zoon, Arthur. Wat er ook gebeurt, je bent onze zoon. We houden van je.'

Maar Arthur schudde Jay van zich af op het moment dat Jay 'onze' zei.

'Hij heeft me verraden! Vreemde manier om je liefde te tonen, vind je niet? Hij offert mij op om zelf lekker tot in de eeuwigheid door te blijven leven.'

'Nee, Arthur, dat is niet zo. Vladimir zal sterven als jij vijfendertig bent. Hij heeft de beslissing niet genomen om zijn eigen leven te redden. Ik snap dat je je verraden voelt, maar Vladimir…'

Arthur stond boos op en onderbrak Jay.

'Ik wil zijn naam niet meer horen!'

Demonstratief ging hij met zijn rug naar Jay staan en staarde naar buiten.

'Oké, oké, ik hou al op.'

Jay stond op en ging naast Arthur staan.

'Ik zal zijn naam niet meer noemen, Arthur. Maar ik denk dat het wel goed voor je zou zijn als je wat andere Aranen ontmoet. Je hebt viereneenhalf jaar geprobeerd tussen de mensen te leven, maar daar voel je je niet thuis. Probeer het bij ons. Ontmoet Sébastien en David. Leer Junichi kennen. Op je eigen tempo en wanneer jij eraan toe bent. Wie weet voel je je bij ons wel thuis. Je bent misschien niet zoals wij, maar je hoeft in ieder geval niet meer te liegen.'

Arthur knikte langzaam. Hij had weinig keus. In zijn eentje rondzwerven wilde hij niet, hij had behoefte aan contact. En de enige personen bij wie hij kon zijn wie hij was waren zijn soortgenoten.

'Denk er nog even over en laat ons weten of je naar Junichi wilt komen. Ik kom je halen als je er klaar voor bent.'

Arthur knikte weer.

Vladimir stond buiten te wachten. Hij had gehoopt dat Arthur met hen mee zou gaan, maar Jay kwam alleen de deur uit.

Heel voorzichtig stuurde Rikiar erop aan dat Arthur naar Junichi zou gaan. Arthur was een prima logé, maar hij miste zijn vrijheid. Hij was weliswaar een verstokte vrijgezel, maar dat betekende niet dat hij niet regelmatig vrouwen over de vloer had. Maar sinds Arthur bij hem verbleef wilde hij de

dames niet meenemen naar zijn appartement. Zijn gastvrijheid hield op toen hij een bloedmooie vrouw had ontmoet die in hem geïnteresseerd was.

'Sorry Arthur, je bent een uitstekende gast, je ruimt je rotzooi op, je kookt zelfs voor me en je wast af, maar ik heb een vrouw ontmoet en ik wil haar vrijdag hier uitnodigen. En dan kan ik jou hier echt niet gebruiken! Ik weet dat ik je heb gezegd dat je hier welkom bent, maar als ik moet kiezen tussen een stoot van een vrouw of een jongen van twintig, tja…'

Hij maakte met zijn handen een weegschaalgebaar en lachte.

Arthur schoot in de lach.

'Tja, moeilijke keuze, nietwaar? Oké, misschien was dit de trap onder mijn kont die ik nodig had. Ik weet dat ik naar Junichi moet, maar ik probeer het zo lang mogelijk uit te stellen.'

'Waarom dan?'

'Omdat ik een schijterd ben, daarom.'

Rikiar knikte.

'Ik snap heus wel dat het doodeng is om je familie te ontmoeten, dat moet overweldigend zijn. Maar Jay zorgt er wel voor dat niet iedereen meteen over je heen valt. Stapje voor stapje, Arthur, dat is vaak de beste methode. Behalve natuurlijk als het om een stoot van een vrouw gaat, dan is er geen moment te verliezen!'

De volgende dag kwam Jay hem ophalen. Arthur was bloednerveus. Niet omdat hij de mannen zou ontmoeten, hij kende de mannen bij naam, zij wisten wie hij was, dus er was niets om bang voor te zijn. Maar zíj zou er ook zijn! Misschien vond ze hem helemaal niet leuk! Of ze ging vreselijk janken! Of ze ging hem als klein kind behandelen. Hij wist dat ze op hem zat te wachten, waarschijnlijk helemaal opgedirkt en klaar om hem te omhelzen, haar kleine jongen! Hij zag er als een berg tegenop en zou blij zijn als die eerste ontmoeting voorbij was.

Vladimir had inmiddels iedereen op de hoogte gesteld dat Arthur terecht was. Hij had hen verzocht om niet allemaal tegelijk naar Junichi te komen. Ze zouden in kleine groepjes

naar Parijs komen, zodat Arthur rustig de tijd kreeg om iedereen te leren kennen.

Jay lichtte Arthur in wie er bij Junichi waren. Vladimirs naam sloeg hij wijselijk over. Hij hoopte dat Arthur zijn aanwezigheid zou accepteren.

Sébastien en David stonden hem op te wachten in de tuin. Het was half oktober maar de zomer wist van geen wijken. David koesterde zich in de warme najaarszon.

Sébastien stootte hem aan.

'Daar zijn ze!'

Arthur was blij dat hij Sébastien en David als eerste ontmoette. Hij herkende Sébastien meteen, al was het lang geleden dat hij hem had gezien.

'Goed je weer te zien, Arthur!' begroette Sébastien hem.

'Dit is David, mijn wederhelft!'

Arthur stak zijn hand uit, maar David schudde zijn hoofd.

'Beter van niet, ik wil je geen pijn doen.'

'Ach ja, vergeten! Dat probleem had ik de afgelopen viereneenhalf jaar niet. Fijn jullie te ontmoeten.'

'De anderen zijn binnen, zullen we naar binnen gaan?'

Met enige tegenzin knikte Arthur.

Door de tuindeuren stapten ze de grote kamer in. Daar stonden Junichi, Alexander, Andrei, Gilles en de mannen uit Spanje: Jorge, Enrico, Mihail, Oscar en Juan.

Nadat ze zich hadden voorgesteld verscheen Irmhilde tussen hen in. Ze vocht tegen haar tranen en haar verlangen om haar zoon om de hals te vliegen.

'Dag Arthur, ik ben Irmhilde.'

Haar stem klonk onvast.

Heel even bleef Arthur haar aankijken. Dit was de vrouw die haar leven had willen opofferen voor hem. De vrouw die hem ter wereld had gebracht en hem had moeten afstaan.

Hij kon zijn tranen niet bedwingen, vloog haar om de hals en begon te huilen.

Ze hield hem stevig vast en verloor haar gevecht tegen haar tranen.

'Het is goed, Arthur. Ik ben zo blij je eindelijk te zien! Het is goed, mijn jongen!'

De anderen stonden er in een kring omheen, ontroerd door de reacties van moeder en zoon. David boende een traan weg. Sébastien pakte zijn hand en kneep erin.

'Kom, stelletje huilebalken,' probeerde Andrei de sfeer wat op te vrolijken, 'echte mannen huilen niet. Zullen we proosten met elkaar op onze ontmoeting?'

David stompte hem.

'We zijn echte mannen, sukkel, dat moet je onderhand toch wel weten? We zijn echte mannen en huilen als we dat willen. Maar een borrel gaat er wel in.'

Toen ze geproost hadden op hun ontmoeting en stonden te praten, stond Vladimir, die al die tijd aan de andere kant van de lange kamer in een omgedraaide fauteuil had gewacht op het juiste moment, op. Maar het juiste moment zou toch niet komen, dus hij besloot zijn aanwezigheid kenbaar te maken.

Arthurs gezicht verstrakte toen hij Vladimir zag.

'Wat doet hij hier!'

Jay legde zijn hand op Arthurs schouder.

'Hij wil met je praten, Arthur. Geef hem alsjeblieft die kans!'

Maar Arthur schudde de hand van zijn schouder.

'Nee, ik praat niet met verraders! Ik wil dat hij weggaat. En als hij niet weg gaat, dan ga ik weg!'

Vladimir keek hem aan.

'Ik wil alleen even met je praten. Vijf minuten, meer vraag ik niet van je.'

'Nee! Je hebt me verraden! Ik haat verraders!'

'Wil je me de rest van je leven haten?'

De stem van Arthur klonk ijskoud toen hij zei: 'Nee, de rest van jóuw leven!'

Vladimir stond als aan de grond genageld. Hij trok wit weg. Hij draaide zich om en liep de deur uit. Het was doodstil in de kamer, ze waren geschokt door de harde woorden van Arthur.

Sébastien liep Vladimir achterna.

Jay greep Arthurs bovenarm.

'Dat was echt een rotopmerking, Arthur! Hoe kun je hem zo behandelen! Hij is je vader, of je dat nou wilt of niet! Hij heeft je bijna zestien jaar lang opgevoed en je alles geleerd wat je weet, je meegenomen op reis en je steden laten zien, hij heeft je talen geleerd. Hij heeft jarenlang wanhopig naar je gezocht.

Hoe kun je hem als oud vuil behandelen. Dat heeft hij niet verdiend!'

'Hij heeft me verraden, heb ik dat dan wel verdiend? Hij heeft me beloofd dat ik onsterfelijk zou zijn, hij heeft me beloofd dat ik zou vliegen, hij heeft me beloofd dat ik koning zou worden. Allemaal leugens!'

Woest rukte hij zich los uit Jays greep.

'Je hebt gelijk,' zei Andrei kalm, 'je hebt helemaal gelijk. Hij heeft ons in zekere zin allemaal verraden. Hij heeft in zijn eentje besloten over onze toekomst. Ik was woest op hem, hoe haalde hij het in zijn hoofd om dat zomaar even te beslissen! En voor jou is het nog erger, hij heeft jouw doodsvonnis getekend. Ik begrijp je woede en je haat.'

Ze keken verbaasd naar Andrei, ze waren in de veronderstelling dat Andrei anders was gaan denken over Vladimirs beslissing. Had hij al die tijd tegen hen gelogen?

Arthur keek achterdochtig naar Andrei. Meende hij het nou? Hij dacht dat iedereen op de hand van Vladimir was, maar schijnbaar was dat niet zo. Onverwacht bleek hij een medestander te hebben.

'Begrijp me goed, Arthur, ik haat Vladimir niet. Ik ken hem te goed om hem te haten, hij is in wezen een goede kerel en een goede koning, maar ik begrijp wel dat jij hem haat en dat is je goed recht.'

Het deed Arthur goed dat iemand hem begreep en hem niet tegensprak. Hij was niet alleen.

Sébastien liep buiten met Vladimir.

'Hij bedoelt het niet zo, Vladimir. Kom terug, alsjeblieft!'

Maar Vladimir was niet van plan terug te gaan. Iemand moest het huis verlaten en hij wilde niet dat Arthur weer zou weglopen. Hij zou naar Jean-Claude gaan en vragen of hij een tijdje bij hem mocht blijven. Ze waren zeer close en Jean-Claude had hem vaker onderdak geboden in zijn riante penthouse.

'Zeg maar tegen Jay dat ik hem vanavond bel. Jay begrijpt wel dat ik plaats moet maken voor Arthur. Doe me een lol en zorg ervoor dat ik niet opgehemeld word, Arthur wil dat echt niet horen. Negeer me maar even een tijdje. Arthur heeft tijd

nodig om zich thuis te voelen en te wennen aan iedereen. En wie weet krijg ik ooit de kans om met hem te praten.'

Hij klonk triest, hij geloofde er nauwelijks meer in. De woorden van Arthur hadden hem pijn gedaan.

'Geef Jay een kus van me, wil je?'

Sébastien knikte.

'Het spijt me, Vladimir, dat het zo moet lopen. Dit heb je niet verdiend. Wij staan achter je, maar we zullen Arthur helpen, dat beloof ik je.'

Sébastien keek Vladimir na, een gebroken man, eenzaam en teleurgesteld.

In de weken die volgden ontmoette Arthur een groot gedeelte van de familie. Kleine groepjes kwamen en gingen. Maar Andrei bleef en sprak vaak met Arthur, die zich gesterkt voelde door zijn medestander. De naam van Vladimir viel niet, maar de mannen spraken wel over hun eigen angsten en eenzaamheid na hun eerste transformatie. Arthur kon het goed vinden met Irmhilde. Ze was gelukkig niet de overbezorgde moeder die twintig jaar aan moederschap wilde inhalen. Ze vertelde eerlijk hoe vreselijk moeilijk het was geweest om hem achter te laten bij Vladimir en hoe ze haar zoon had gemist.

'Weet je wat ik heel erg miste? Je instoppen als je ging slapen. Zorgen dat je veilig in je bedje ligt en nog even praten met elkaar. Dat leek me altijd zo'n intiem moment. Daar dacht ik vaak aan als het donker werd en het bedtijd was.'

'Je mag me vanavond wel instoppen,' grapte Arthur.

Maar Irmhilde dacht dat hij het meende en zei dat ze dat graag een keer wilde doen. Omdat Arthur wel inzag dat het belangrijk voor haar was, liet hij het toe.

Toen hij in bed lag en ze binnenkwam om zijn deken in te stoppen, ging ze op bed zitten.

'Slaap lekker, mijn jongen. En ik hoop dat je een mooie droom zult hebben. Weet je vaak nog je dromen als je wakker wordt?'

'Ja, meestal wel.'

'En zijn dat mooie dromen?'

Arthur knikte.

‘Ik droom vaak van de reizen die we maakten, dan loop ik in mijn droom weer door Barcelona of Rome.’

‘Ah, Rome! Misschien wel de mooiste stad op aarde!’

Arthur knikte.

‘Irmhilde?’

Ze keek hem aan.

‘Je wilde toch praten als je me instopt?’

‘Waar wil je over praten?’

‘Ik ben hier nu vier weken. Iedereen is erg aardig voor me. Ik weet dat ze expres niet praten over Vladimir. En ik weet heus wel dat Jay hem mist en hem vaak opzoekt in de stad. En ik vind het fijn om met Andrei te praten, ik denk dat hij de enige is die me begrijpt.’

‘Ik denk dat meer mensen je begrijpen dan je weet, Arthur.’

‘Ik heb geprobeerd om tussen de mensen te wonen, maar daar voelde ik me niet thuis, ik kon nooit vertellen wie ik ben. Altijd alleen maar leugens. Dat wil ik niet meer. Hier kan ik wel zijn wie ik ben, maar ik voel me hier ook niet op mijn plaats. Ik ben niet zoals de anderen. Ik zal nooit kunnen vliegen en ik ben niet onsterfelijk. Ik heb het idee dat ze niet echt beseffen hoe ik me voel.’

‘Je bent als een vogel zonder vleugels in een kooi. Je kijkt naar boven en verlangt zo intens naar de vrijheid. Maar je kunt je vleugels niet uitslaan en je kunt de kooi niet uit.’

Arthur knikte, dat was een mooie vergelijking.

‘Ik wou dat ik je kon helpen, Arthur, maar we kunnen je problemen niet oplossen. Je zult een manier moeten vinden om te accepteren dat het leven anders loopt dan je had verwacht.’

‘Dat gold voor jou toch ook? Jou was beloofd dat je onsterfelijk zou zijn en dat is ook van je afgenomen door hem.’

‘Dat was mijn eigen keuze en daarom gemakkelijker te accepteren. Jij hebt die keuze niet gehad. Maar kijk om je heen, Arthur, iedereen op deze planeet heeft zijn dromen en voor zo vreselijk veel mensen komen die dromen nooit uit. Soms hebben ze niet de mogelijkheid om naar school te gaan, soms worden ze ziek, soms belanden ze in een oorlog. Soms geven ze hun dromen op en blijven erom treuren. En als ze geluk hebben zijn ze sterk genoeg om hun dromen bij te stellen of te

vervangen voor dromen die ze wél kunnen verwezenlijken. Geef jezelf de tijd om te rouwen om je verlies, want je hebt veel verloren. Maar daarna gaat het leven weer verder. Een vogel zonder vleugels kan nog wel zingen en de warmte van de zon in zijn gezicht voelen.'

Ze kuste hem op zijn voorhoofd, hem net niet rakend om hem geen pijn te doen.

'Ga slapen, mijn prinsenkind. Want wat er ook gebeurt, je bent een prins.'

Ze schikte de deken nog even en verliet de kamer.

Al zes weken ijsbeerde Vladimir door de logeerkamer bij Jean-Claude. De bezoekjes van Jay waren heerlijk, maar zodra die weg was kwamen de sombere gedachten weer. De woorden van Arthur, dat hij hem zou haten zolang Vladimir leefde, spookten constant door zijn hoofd. Dat één zo'n zinnetje van iemand waar je zo veel van hield, zo'n pijn kon doen!

Jay hield hem op de hoogte van de stemming bij Junichi. Er veranderde niet veel. Andrei was zijn medestander waar hij veel mee optrok. Ondanks de verhalen van de mannen over eenzaamheid en doodsangsten, leek Arthur onvermurwbaar in zijn oordeel over Vladimir. Tussen de regels door lieten de mannen doorschemeren hoeveel ze van Vladimir hielden, maar Arthur negeerde dat door er opstandig doorheen te praten of weg te lopen.

Vladimir besloot om de confrontatie aan te gaan. Arthur moest naar hem luisteren. Eind november pakte hij zijn spullen in en nam afscheid van Jean-Claude. Wat er ook zou gebeuren, hij zou niet meer terugkeren.

De mannen stonden in de grote woonkamer te praten met elkaar. Sébastien en David hadden de tafels afgeruimd en waren in de keuken. Andrei stond te praten met Junichi. Khalan had nog een fles wijn opengetrokken en schonk iedereen nog eens in. Arthur proostte met Leif die hem vertelde over Scandinavië.

Ineens werd het stil. Door de tuindeuren was Vladimir verschenen.

Arthur voelde zijn bloed meteen koken. Hoe durfde hij hier te verschijnen!

Vladimir zei niets, gooide zijn tas op de grond en liep recht op Arthur af.

'Wij gaan praten,' zei hij bevelend. Hij pakte Arthur bij zijn bovenarm.

'Je gaat nu met mij mee naar buiten en je gaat naar me luisteren. Ik duld geen tegenspraak. Meekomen!'

Arthur stribbelde tegen, maar Vladimir trok hem mee naar buiten. Arthur wist dat woorden niet zouden helpen en geweld had geen zin, Vladimir was veel sterker dan hij. Als een lam liet hij zich naar de slachtbank leiden.

Halverwege de tuin lag een vijver en pas daar hield Vladimir halt.

'Ik laat je los, maar waag het niet om weg te lopen! Je luistert naar me! Heb je dat begrepen?'

Arthur knikte. Het kon hem niet schelen wat de man te vertellen had, hij zou doen alsof hij luisterde en naar binnen gaan zodra hij kans zag.

'Wat je tegen me zei zes weken geleden, dat je me zal haten zolang als ik leef, heeft me heel erg gekwetst. Woorden doen soms meer pijn dan een zweep. Ik heb geprobeerd een goede vader voor je te zijn. Ik hou van je, Arthur. Ik weet dat je dat niet gelooft, maar het is zo. En dat jij me haat, kan ik ook nog accepteren. Maar dat je zei dat je me haat de rest van mijn leven, dat klonk alsof je er nauwelijks op kan wachten tot ik dood ben. Dat deed pijn, weet je.'

Vladimir hield even stil, raapte zichzelf bij elkaar. Arthur probeerde niet te luisteren, maar er waren geen andere geluiden om hem af te leiden. De woorden drongen zijn hoofd in.

'Ik heb deze beslissing niet genomen om jou dwars te zitten of om Irmhilde te redden. Mijn leven lang heb ik me voorbereid om het stokje door te geven aan de volgende koning. Ik heb altijd geprobeerd om een goede koning te zijn voor mijn vrienden. Ze konden naar me toe komen als ze raad nodig hadden. Ik wilde dat het goed met ze ging, dat ze gelukkig waren. Maar de dood van Vincent veranderde alles. Ik had gefaald als koning en als vriend. Ik heb hem niet kunnen beschermen en hem niet kunnen redden.'

Vladimir staarde in de vijver. De harde novemberwind maakte golfjes in het water.

'Na Irmhildes dromen realiseerde ik me dat het niet gaat om ons, de overlevenden. Het gaat om de verdoemden, de mannen die het niet hebben gered. Al die mannen die dachten dat ze gek waren geworden, die doodsangsten hebben uitgestaan, die een eind aan hun leven hebben gemaakt. Al die mannen die onwetend zijn neergestort. Al die mannen die betrapt werden en vermoord zijn. Honderden. Misschien wel duizenden,' fluisterde Vladimir.

'Het gaat niet om ons, de overlevenden. De vloek gaat om al die mannen die het niet gered hebben. Al die mannen die we nooit hebben gekend. Naamloos zijn ze gestorven. Eenzaam en bang. Dat moest ik stoppen. En ja, daartoe moest ik jouw leven opofferen. Jouw leven voor de levens van mannen die nog niet eens geboren zijn. Hoe kon ik jou opofferen voor nog ongeboren mannen? En toch heb ik dat gedaan. Ik heb het leven van honderden, misschien wel duizenden ongeboren, naamloze Aranen gesteld boven jouw leven.'

Hij keek opzij naar Arthur die uitdrukkingsloos in het donkere water staarde.

'Ik weet dat je me haat, Arthur, maar ik wil je vragen om een gunst. Mag ik alsjeblieft hier blijven? Ik mis Jay, ik mis mijn vrienden. Ik wil niet terug naar Jean-Claude, ik wil hier blijven. Maar alleen met jouw toestemming.'

Arthur keek hem aan. Hij kon niet geloven dat Vladimir werkelijk dacht dat hij hem hier wilde hebben, dat hij toestemming zou geven!

Maar voor hij kon zeggen dat Vladimir naar de hel kon lopen, smeekte Vladimir hem of hij mocht blijven.

'Alsjeblieft, Arthur, ik smeek gewoonlijk nooit, maar nu smeek ik je, laat me hier blijven. Ik heb mijn vrienden nodig. Ga naar binnen, denk erover na en laat me weten of ik mag blijven, ik wacht hier op je antwoord.'

Arthur keek hem aan, de man die hij eens zo had bewonderd om zijn kracht en zelfvertrouwen was verworden tot een zielig hoopje mens, afhankelijk van zijn genade. Zonder iets te zeggen draaide hij zich om en liep naar het huis. Hij zou hem laten wachten en hem dan zeggen dat hij moest oprotten.

En als hij hem lang liet wachten zou hij wel opgeven en zelf vertrekken. Dat was een nog grotere nederlaag.

'Wat is er gebeurd? Waarom blijft Vladimir buiten staan?'

'Hij heeft me gesmeekt of hij hier mag blijven en staat nu te wachten op mijn antwoord. Laat hem maar wachten.'

Jay liep naar Vladimir.

'Ben je oké?'

Vladimir knikte.

'Arthur zegt dat je hem hebt gesmeekt hier te mogen blijven en dat je nu wacht op zijn antwoord.'

'Ja, dat klopt. Laat me alleen, Jay. Dit is iets tussen Arthur en mij. Geef hem de tijd om na te denken. Ik blijf hier wachten.'

'Kan ik iets voor je doen, heb je iets nodig? Het stormt en er wordt regen verwacht. Je kunt hier toch niet blijven?'

'Laat me alleen, Jay, je kunt niets voor me doen, ik heb niets nodig. Ik zal hier blijven wachten. Beïnvloed Arthur niet, hij moet alleen tot zijn antwoord komen. Ik wil dat niemand zich ermee bemoeit of naar mij komt. Deze strijd gaat tussen Arthur en mij.'

Jay kuste Vladimir en liep terug naar het huis.

Het was stil in de kamer. Iedereen wachtte op het oordeel van Arthur. Maar die was helemaal niet van plan om meteen al met zijn antwoord te komen. Hij ging in een fauteuil zitten en pakte een boek. Jay drukte iedereen op het hart om zich er niet mee te bemoeien en er niet over te spreken met Arthur. Ze knikten en probeerden een normaal gesprek te voeren, maar hun blik dwaalde telkens af naar de fauteuil. Stond Arthur al op om naar buiten te gaan? Zou hij toegeven aan de smeekbede van Vladimir?

Ze waren geschokt toen Arthur zei dat hij naar bed ging. Zonder hun reactie af te wachten vertrok hij naar zijn kamer.

Het viel de mannen zwaar om niet naar Vladimir te gaan om hem te steunen of mee naar binnen te nemen. Ze stonden voor het raam en probeerden zijn gestalte te ontwaren in de donkere nacht. De wind rukte de laatste herfstbladeren van de bomen, donkere wolken trokken samen.

Lang bleven ze zwijgzaam in de kamer, ze wilden hem steunen door wakker te blijven. Maar één voor één vertrokken ze toch naar hun kamer. Alleen Jay bleef aan de tafel zitten en

staarde naar buiten. Pas laat in de ochtend viel hij aan tafel in slaap.

Hij schrok wakker omdat Arthur een kop koffie voor hem neerzette. Hij keek naar buiten. Vladimir stond bewegingloos bij de vijver. Arthur had hem ook gezien, maar draaide zich van hem af en ging aan de andere kant van de kamer zitten en probeerde weer te lezen.

De stemming was bedrukt. Iedereen keek telkens naar buiten, naar de eenzame figuur bij de vijver, naar de lucht die steeds donkerder werd.

Aan het eind van de middag barstte de bui los. Een lichtflits zette de tuin even in een spookachtig licht. Maar de man bij de vijver bewoog niet. De regen geselde zijn lijf, maar de man bewoog niet.

Ongerust keek Jay toe. Hij moest zichzelf dwingen om binnen te blijven. Arthur wilde Vladimir vernederen door hem buiten te laten staan tot hij zou opgeven en zou vertrekken. Maar Vladimir kon deze strijd niet opgeven. Hij moest Arthur laten zien dat hij er alles voor over had om hier te blijven, hij moest hem laten zien dat hij de sterkste was. Een belachelijke strijd, vond Jay, maar een strijd waar hij, noch de anderen, zich mee mocht bemoeien.

Het onweer hield niet op die nacht. De regen kletterde tegen de ruiten. Iedereen dacht aan die eenzame man bij de vijver, de storm en de regen trotserend. Midden in de nacht stond Arthur op en liep naar het raam. In een lichtflits zag hij Vladimir staan, doodstil. Hij kroop zijn warme bed weer in, maar lag nog lang wakker.

De volgende dag bleef de regen de hele dag aanhouden. De mannen en Irmhilde werden steeds onrustiger. Al twee dagen en nachten stond Vladimir buiten, nat, koud en hongerig. Hoe lang kon hij dat nog volhouden? David was de eerste die zijn belofte verbrak en Arthur er ’s avonds op aansprak.

‘Arthur, hoe lang wil je hem nog daar laten staan? Dit is onmenselijk wat je doet.’

‘Als je zo’n medelijden met hem hebt, dan breng je hem toch lekker ergens anders heen?’

‘Jezus, man, doe niet zo sarcastisch! Vladimir wacht op jouw antwoord. Als je niet wilt dat hij hier blijft, heb dan het lef om hem dat te zeggen!’

‘Bemoei je er niet mee, David, dit is tussen hem en mij.’

‘Jongens,’ probeerde Sébastien de boel te sussen voor het zou escaleren, ‘laten we rustig blijven. Arthur, David heeft gelijk, als je niet wilt dat Vladimir hier mag blijven, dan moet je hem dat zeggen. David, Arthur heeft ook gelijk, dit is iets tussen Vladimir en Arthur. Hoe moeilijk dit ook voor ons is, we moeten ons er niet mee bemoeien.’

Arthur keek naar Andrei voor steun, maar die schudde zijn hoofd.

‘Sorry, jongen, hier ga ik me niet mee bemoeien en ik ga geen kant kiezen.’

Arthur voelde zich in de steek gelaten en vertrok naar zijn kamer. Maar hij kon de slaap niet vatten. Hij hoorde de wind om het huis gieren, het onweer deed de lucht kraken, de regen striemde tegen de ruiten. Als hij nu naar buiten zou gaan om Vladimir binnen te vragen, zou hij gezichtsverlies lijden. Hij moest deze strijd winnen. Vladimir zou vanzelf wel opgeven.

Maar in het ochtendlicht zag hij Vladimir nog altijd staan bij de vijver, als een standbeeld stond hij nog altijd op de plek waar hij hem achtergelaten had.

In de huiskamer zat Jay aan tafel, hij hield Vladimir in de gaten.

Hij keek heel even Arthur aan.

‘Hoe zou je je voelen als de bliksem hem raakt? Denk je dat je dan gewonnen hebt? Waar ben je in hemelsnaam mee bezig, Arthur? Ik dacht dat we je hadden opgevoed als een weldenkend mens, maar blijkbaar hebben we ergens iets verkeerd gedaan.’

‘Ook goedemorgen,’ zei Arthur sarcastisch.

Jay stond dreigend op en keek hem woedend aan.

‘Ik ga nu naar de keuken, want als ik nog langer in je buurt blijf, ga ik dingen zeggen waar ik later spijt van krijg.’

Arthur haalde zijn schouders op. Maar toen Jay vertrokken was, keek hij naar buiten. Er was in de nacht een dikke tak van een boom afgewaaid. Zou Vladimir geschrokken zijn toen de tak afbrak? Zou hij hebben bewogen? Hij kon het niet helpen

om toch bewondering te hebben voor de man die daar al twee dagen en drie nachten stond. Je moest sterk zijn om dat vol te kunnen houden.

Hij draaide zich om, pakte zijn boek en ging met zijn rug naar het raam in de fauteuil zitten en deed alsof hij las.

De andere mannen druppelden binnen, ze spraken zacht met elkaar en keken naar buiten, iedereen was bezorgd om Vladimir. Ze zeiden Arthur goedemorgen, maar vielen hem verder niet lastig.

Na een tijdje kwam Jay bij hem zitten.

'Vladimir had je beloofd dat je koning zou worden. Koning der Aranen. Vader van een heel nieuwe generatie. De machtige, onsterfelijke harpij.'

Zijn stem was zacht en vriendelijk.

'Maar alles veranderde. Je zult nooit vliegen, je zult nooit vader worden van een nieuwe generatie. Maar je zult wel koning worden. Als Vladimir sterft, zul jij hem opvolgen. Koning Arthur… Maar wat voor een koning zul je zijn? Een dictator overheerst en boezemt angst in. Dat geeft hem macht. Een goede koning zorgt voor zijn volk met compassie en liefde. Zijn volk zal hem volgen. Compassie is sterker dan angst zaaien. Liefde is sterker dan haat. Een koning die kan vergeven is sterker dan een dictator die zijn macht baseert op angst en pijn. Wat voor koning wil jij worden?'

Jay wachtte het antwoord van Arthur niet af en liet hem alleen.

Arthur dacht na over de woorden van Jay. Hij legde zijn boek neer, stond op en liep door de kamer. Bij de tuindeuren hield hij even stil en keek naar Vladimir. Koning Vladimir, geliefd bij zijn volk. Hij opende de deur en liep naar buiten.

De mannen en Irmhilde keken hem vol spanning na.

Nog voor hij bij Vladimir was waren zijn kleren doorweekt. Hij ging naast Vladimir staan en staarde zwijgend in de vijver. Vladimir zei niets en keek strak voor zich uit, voorbereid op een vernietigend oordeel van zijn zoon.

Arthur keek opzij naar het gezicht van Vladimir. Hij zag er moe en mager uit. En oud, zo oud… En toch ging er een enorme kracht uit van deze man. Hij kon deze man niet haten. Hij kon

hem alleen maar bewonderen voor zijn onuitputtelijke kracht die hem al twintig eeuwen in leven had gehouden.

'Vladimir,' zei hij zacht.

Vladimir keek hem aan, zijn harde, strakke blik verzachtte.

'Koning Vladimir, koning der Aranen, vader van de kroonprins. Eens zal ik koning zijn. Als jij… als jij er niet meer bent, dan word ik koning voor een tijdje. Ik wil een goede koning worden. Een koning zoals mijn vader was. Eerlijk, oprecht, altijd vechtend om zijn volk te beschermen. Zo sterk als jij bent zal ik nooit worden, maar ik wil wel net zo vergevingsgezind worden als jij bent.'

Hij hield even stil, maar Vladimir keek hem zwijgend aan.

'Het spijt me, Vladimir, dat ik dingen tegen je gezegd heb die je gekwetst hebben, ik had dat nooit mogen zeggen en ik meende het ook niet. Kun je me vergeven?'

Vladimir knikte, 'natuurlijk vergeef ik je, prins Arthur.'

'Wil je alsjeblieft blijven? Ik heb je hier drie nachten in de kou en de regen laten staan en je hebt niet opgegeven. Ik geef me gewonnen, je bent sterker dan ik.'

Vladimir glimlachte even.

'We hebben allebei gewonnen, mijn zoon. Jij hebt je trots opzij gezet en bent naar me toe gekomen. Dat toont jouw kracht. Mijn verlangen om bij mijn geliefde, mijn zoon en vrienden te zijn gaf mij kracht om niet op te geven.'

'Jay had gelijk, liefde is sterker dan haat.'

De mannen keken naar de kringen die de grote regendruppels maakten in het vijverwater. Geen van beiden maakten aanstalten om naar binnen te gaan.

'Vladimir?'

'Ja?'

'Ik denk dat ik nu begrijp waarom je die beslissing genomen hebt. Ik denk dat ik er toen nog te jong voor was en al die jaren in mijn woede ben blijven hangen, maar ik heb de laatste weken veel verhalen gehoord en ik begrijp het nu. Je hebt me geen leugens verteld vroeger, maar de situatie is veranderd en dat heeft gevolgen voor ons leven, voor mij en voor Irmhilde. Ik moet daarmee leren leven, zoals iedereen moet leren leven met de omstandigheden waarin je zit. Ik weet dat je die beslissing niet nam om mij te offeren of om Irmhilde te redden.

Ik hoef jou niet te vergeven voor de beslissing die je genomen hebt, maar ik vraag wel jouw vergiffenis voor de manier waarop ik reageerde. Ik heb jou en Jay groot onrecht aangedaan.'

Vladimir keek zijn zoon aan en sloeg een arm om zijn schouders.

'Ik hou van je, mijn zoon. We vergeven je. Wij zijn zo blij dat je weer heelhuids terug bent gekomen. Ik was zo ongerust toen je was weggelopen, je was nog zo jong. Overal loert gevaar en ik was zo bang dat je iets was overkomen.'

Hij drukte een kus op het natte haar van Arthur.

'Je zegt wel dat het niet nodig is, maar wil je me vergeven, Arthur, dat ik jouw leven opoffer voor het leven van nog ongeboren mannen?'

'Ja, natuurlijk vergeef ik je dat, want ik weet waarom je die beslissing genomen hebt.'

Vladimir glimlachte even.

'Nu we elkaar alles vergeven hebben, zullen we naar binnen gaan? Ik heb best wel trek in een sterke bak koffie.'

Arthur glimlachte ook. Ineens sloeg hij zijn armen om Vladimir heen, kuste hem op de wang en verborg zijn gezicht in de lange natte haren van zijn vader.

'Te iubesc, tată!'

Vladimir sloeg zijn armen om hem heen en hield hem stevig vast. Het kostte hem moeite om zijn tranen in te houden. Nog nooit had Arthur hem 'vader' genoemd.

'Kom' redde Arthur zijn emotionele vader, 'we gaan koffie drinken.'

Vladimir liet zijn zoon los en keek hem aan. De boze jongeman van meer dan vier jaar geleden was opgegroeid tot een volwassen man. Hij moest nog veel leren, maar hij zou er wel komen. Als het zo ver was, zou hij een goede koning zijn.

'Ja, hete, sterke koffie. En een warme kus van Jay!'

Vanaf het moment dat Jay zag dat de mannen elkaar aankeken zonder op de vuist te gaan, wist hij dat het goed zou komen. De omhelzing gaf hem gelijk.

Druipend stonden de mannen in de kamer. Onder hun voeten verscheen een grote plas water op de plavuizen. Maar hun blikken straalden en iedereen haalde opgelucht adem.

'Jay, wil je Vladimir eerst droge kleding geven? En Sébastien, wil jij sterke koffie zetten? Vladimir wil sterke koffie.'

'Wil je niets te eten dan?' vroeg Jay.

Maar Vladimir schudde zijn hoofd, eerst koffie.

'En voor ik zelf ook droge kleding ga aantrekken, wil ik eerst even iets zeggen tegen jullie allemaal.'

Arthur keek de groep rond, hij voelde zich opgelaten.

'Ik heb me misdragen, ik was onaardig tegen jullie en ronduit hardvochtig tegen Vladimir. Ik wil mijn verontschuldigingen aanbieden aan jullie allemaal. Ik moet nog een hoop leren voor ik jullie vriendschap verdien.'

David schudde zijn hoofd.

'Vriendschap verdien je niet, jongen, vriendschap krijg je gewoon. We accepteren natuurlijk je verontschuldigingen, want dat is wat vrienden doen.'

Iedereen knikte instemmend.

Arthur knikte verlegen.

'Hup, naar boven jullie, droge kleren aantrekken,' joeg Irmhilde de mannen op.

Toen iedereen met koffie rond de tafel zat, was de sfeer toch nog een beetje gespannen. Er was zo veel gebeurd de afgelopen jaren, dat was niet zomaar weg te vegen. Jay keek naar Vladimir, hij zag er moe en oud uit, maar zijn ogen straalden, van alle aanwezigen was hij de enige die de pijn van de afgelopen jaren al bijna was vergeten.

Natuurlijk was het David die de sfeer wist om te buigen.

'Nou jongens, deze ellende is achter de rug. De kroonprins is weer terecht, de koning is weer droog en ik heb zin in een feestje! Wat denken jullie ervan? Iedereen uitnodigen om kennis te maken met de kroonprins? Nog niet iedereen heeft hem ontmoet. Hé, misschien is het een idee om hem te kronen? Wat is een kroonprins zonder kroning?'

De mannen knikten enthousiast, een thema-feestje!

'Zeg Vladimir, ben jij eigenlijk ooit gekroond?' vroeg Irmhilde.

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Wordt dat dan niet eens tijd?’

‘Nou, om nou nog gekroond te worden, is dat niet een beetje laat?’

Maar iedereen was het erover eens dat als ze Arthur kroonden als kroonprins dat ze dan ook Vladimir eindelijk officieel moesten kronen.

‘Leve koning Vladimir! Long live the king!’ klonk het.

Vladimir schoot in de lach.

‘Ik ben blij dat jullie me als koning willen kronen en niet als ‘dramaqueen’! Want ik weet heus wel dat jullie me zo noemen! En jullie weten dat ik niet graag in het middelpunt van de belangstelling sta…’

Zijn zin werd onderbroken door hoongelach. Niet voor niets werd hij ‘dramaqueen’ genoemd.

‘…maar,’ ging Vladimir onverstoorbaar verder, ‘ik voel me gevleid dat jullie me willen kronen en accepteren als jullie koning. Samen met mijn zoon gekroond worden, daar zeg ik geen nee tegen.’

Een maand later, twee dagen voor de jaarwisseling, was iedereen aanwezig bij Junichi. La Cave was volgeboekt rond de feestdagen, maar Junichi had ruimte genoeg om iedereen te herbergen en de kroning te vieren. De kelder stond vol met drank en voedsel. In groepjes zorgde iedereen voor ontbijt, lunch en diner en ruimde alles ook weer op. Het was een geoliede machine die voor de kerstdagen al begon. Junichi was gastheer, maar hoefde niet veel te doen. Toch verlangde hij stiekem naar januari als iedereen weg was en hij weer even alleen was en zich kon koesteren in de stilte van zijn huis. Maar tot die tijd probeerde hij te genieten van de prachtig versierde kerstboom, de altijd gedekte tafel in de keuken en de goede zorgen van zijn vrienden.

De meubels in de grote salon waren weggehaald om ruimte te creëren voor een feestje. Er stonden voldoende klapstoeltjes voor iedereen tijdens de ceremonie.

Voor de kerstboom stonden twee zetels op een laag podium, de zetel rechts had een iets hogere rugleuning dan de zetel links; de twee tronen. David had er nog een derde bij

willen zetten om ook Irmhilde te kronen, maar dat had ze vriendelijk afgewezen. Het ging nu om de twee mannen, dit zou hun band versterken en dat was belangrijker dan een kroontje op haar hoofd. Bovendien, had ze gezegd, hadden haar vrienden haar al gekroond net na de geboorte van de kroonprins.

Omdat het voor veel mensen kerstvakantie was, konden ook de andere vrienden erbij zijn, Unni was overgekomen, Audrey, de aanhang van de mannen, maar ook Marie en Jean-Claude waren aanwezig op de kroningsdag. Zelfs Rikiar lukte het om even langs te komen in deze drukke tijd.

Arthur had iedereen gevraagd om naar de salon te komen. Nu iedereen er was wilde hij iets zeggen.

Hij bood zijn excuses aan, hij begreep nu dat hij niet had moeten weglopen en iedereen ongerust had moeten maken. Hij moest nog veel leren en vroeg iedereen om hem daarbij te helpen. Hij bedankte Andrei voor zijn steun en vriendschap. Andrei had hem, nadat Vladimir weer was toegelaten in het huis, opgebiecht dat hij niet helemaal eerlijk was geweest tegen hem, hij was geen medestander van Arthur geweest, maar hij wist dat Arthur iemand nodig had die hem kon steunen. Arthur moest daar even over denken. Andrei had hem voorgelogen, maar had hem daardoor wel precies gegeven wat hij nodig had, steun en vriendschap. Na Andreis biecht werd de vriendschap tussen de twee mannen alleen maar sterker en daar bedankte Arthur hem nu voor, in aanwezigheid van alle anderen.

Iedereen knikte ten teken dat ze zijn excuses aanvaarden. Arthur ging op zijn troon zitten. Daarna werd het stil, tot Jay, die naast de zetels stond, met een staf drie keer op de grond stampte. Iedereen ging staan. De deur naar de hal ging open en langzaam schreed Vladimir naar binnen. Geheel in het zwart gekleed natuurlijk. Een niets verhullende, strakke fluwelen broek, hoge glanzend leren laarzen met hoge hakken en een zwarte strik op de wreef, een wijde zijden blouse, een zwarte satijnen cumberband. En een lange rode mantel, afgezet met hermelijnenbont. Hij zag er indrukwekkend uit, maar ze moesten er toch ook om gniffelen; Vladimir de dramaqueen!